

Care
dintre
noi

Which
One of
Us

- 1 Nu-ți crea așteptări. Lasă-te purtat de experiență.
- 2 Nu te speria. Când ți se pare că nu mai poți, doar ți se pare. Poți mult mai mult.
- 3 Omul se cunoaște în situațiile-limită. Ai ocazia să-ți depășești limitele și să te cunoști cu adevărat.
- 4 Nu-ți pierde timpul cu „de ce mie?“, „de ce eu?“, „de ce acum?“, „de ce așa?“. Nu ajută la nimic.
- 5 Nu te raporta nicio secundă la ce ai fost. Ai renăscut. Slavă Domnului.
- 6 Cancerul nu este o boală, este un dar. Îți simplifică viața. Ți-o reduce la ce e esențial. Elimină ce e inutil într-un timp foarte scurt. Păstrează curățenia asta.
- 7 Nu aștepta să te facă altcineva fericit. Fă-te singur fericit.
- 8 la partea plină a paharului, oricât de gol e.
- 9 Nu lăsa gândurile să o ia razna. Păzește-ți mintea.
- 10 Ai răbdare. Dumnezeu nu-ți dă mai mult decât poți duce și nici nu-ți dă ceea ce nu-ți trebuie.

- 1 Learn not to expect anything in particular. Let life guide you.
- 2 Don't be scared. When you feel like you can't go on, it's all in your head. You can do much better than that.
- 3 One knows oneself when faced with an extreme situation. You have a chance to transcend your own limitations and truly know yourself.
- 4 Don't waste your time asking yourself "why me," "why now," "why like this?" That's no use.
- 5 Don't for one second compare yourself to whom you used to be. You're reborn. Thank God.
- 6 Cancer is not an illness, it's a gift. It makes life simpler. It strips everything down to the bare essentials. Get rid of everything you don't need, as quickly as you can. Keep everything tidy.
- 7 Don't wait for someone else to make you happy. Make yourself happy.
- 8 See the glass half full, no matter how empty it is.
- 9 Don't let your thoughts wander. Control your mind.
- 10 Be patient. God will never give you more than you can handle and more than you need.

Libris.ro
Viața pare că e o sumă de experiențe neprevăzute. Ne facem foarte multe calcule pentru viitor și, într-o singură secundă,

Respect pentru oameni și cărți
prezentul anulează tot. De aici trag concluzia că **e mai simplu să trăiești fără planuri și strategii mărețe, viața oricum are grijă să ți le schimbe când nu te-aștepți.**

Life seems to be a series of unforeseeable events. One minute we make all kinds of plans for the future, and then the next minute everything is ruined. Which led me to con-

clude that **it is simpler to live without making any plans or grand schemes, life will surely change everything when you least expect it.**

Zbang... și te trezești pe contrasens când tu mergeai liniștit pe banda ta. Și pe cine să te superi pentru asta?

Pe Dumnezeu? Pe instalator? Pe vreme? Pe gropile de pe străzi? Pe...? Pe...! Din fericire, suntem responsabili de tot ceea ce ni se întâmplă. Conținem toate acțiunile noastre. Gândurile care ne-au scurtcircuitat, emoțiile care ne-au răvășit se transformă la un moment dat în realitățile pe care trebuie să le traversăm. Și când e momentul... nu stabilim noi! Slavă Domnului! Asta e regula.

Dumnezeu nu trișează. Nu te pune să treci printr-o experiență dacă nu ești pregătit pentru ea și nu îți dă niciodată ceea ce nu-ți trebuie. Nu vezi imediat asta, ci abia după ce trece. Și iar e minunat.

You're rolling peacefully in your lane, and, bam!, you realize you're driving in the wrong direction.

And who's to blame? God? Your plumber? The weather? Potholes? What...? What...? Luckily, we are responsible for everything that happens to us. We enclose all our actions. All our short-circuiting thoughts, all our disturbing emotions later become the realities we have to go through. When the time is right... that's not for us to decide! Thank God. That's the law.

God does not cheat. He doesn't make you live anything you're not ready to face and never gives you more than you need. You don't see that right away but afterwards. And that's another wonderful thing.

Libris RO
Respect pentru oameni și cărți

Totul s-a schimbat într-o secundă.

Într-o seară. M-a palpat soțul meu și am descoperit nodulul. A doua zi, la ecografie, s-a confirmat. Au urmat șase săptămâni în care am alergat împreună de la un medic la altul, în speranța că îl vom întâlni pe cel care ne va spune altceva, un banc bun. De exemplu: „Maimuțele se joacă, mănâncă, se relaxează, fac sex ca nebunele. Mă-ntreb: noi de ce dracu' am evoluat?” Toate consultațiile au avut același rezultat, câteva fraze stereotip, senzația că s-au vorbit între ei și că, fiind chirurghi, nu știu decât să taie. Între timp, tumoarea creștea. O tumoare hotărâtă. O simțeam ca pe un sâmbure de migdală, stabil, rigid și încăpățânat. Ceva s-a schimbat fundamental în urma excursiilor mele prin cabinetele medicale. Înainte eram foarte pudică. Nu aveam nevoie să-mi

Everything changed in a second.

One evening. My husband felt the lump. The next day, the ultrasound scan confirmed it. The next six weeks the two of us ran from one doctor to the next, hoping to find one who will tell us something different, a good joke or something. For instance: “Monkeys play, eat, relax and have crazy monkey sex. Why the hell, I wonder, did we evolve for?” Every visit ended the same, with a few standard phrases, and the feeling that they've been talking among themselves, and, as surgeons, imagined the scalpel to be the only solution. Meanwhile the tumor was spreading. Such a determined tumor. I felt it, unyielding, rigid and stubborn, shaped like an almond. After seeing all those doctors, I was never the same. I used to be very shy. No matter where I went, I

arăt sâni în orice context. Nu purtam decolteuri ostentative și nici materiale intenționat transparente. Prima consultație a fost o încercare. Să mă dezbrac în fața unui străin, fie el medic, și să-l mai și las să mă palpeze cu o atenție obsesivă și cu bărbatul meu de față... Parcă trăiam ceva din Michel Houellebecq. Cu al doilea, a fost mai simplu. Am deschiat cămașa, mi-am dat jos bus-tiera și m-am afișat. Prima dată e greu... Procedul a fost același, îmi simțeam sâni în mâinile lui ca o bucată de cocă pe care o frământa în toate felurile: cercuri, sus, jos, stânga, dreapta, un fel de înviorare. Pe al treilea l-am rugat să-mi deschidă sutienul. Deja la al patrulea s-a instalat rutina. Au fost șapte în total. În concluzie, am ajuns să-mi las sâni palpați fără nici cea mai mică inhibiție. Și cu soțul de față. Umorul ne salvează.

Nici înainte de biopsie, când statutul gâlmei era incert, și nici după, nu am simțit frică. Aveam un sentiment de firesc, de normalitate.

Nu m-a surprins, nu m-a mirat, parcă știam
că voi avea această întâlnire.
Inconștientă? Conștientă? Interesant e momentul în care sâmburele ăsta a ales să se dezlănțuie: în plină iubire.

S-a format în durere și haos,

cu aproape un deceniu în urmă, zic medicii - de parcă mai avea importanță „de când”, „de unde” și „de ce” -,

și a explodat acum, în fericire.

Păi, atunci, viața seamănă în cazul ăsta cu un câmp minat. Cancerul, cu un proiectil. Stă ascuns cât stă ascuns și face bum când nu te-aștepți.

didn't feel like showing off my breasts. I never intentionally wore low-cut or see-through dresses. My first visit to a doctor proved to be difficult. Taking off my clothes in front of a stranger, a doctor but still!, and letting him obsessively feel my breasts, with my own husband watching... I felt like I was in a Michel Houellebecq novel. The second visit was easier. I unbuttoned my shirt, took off my brassiere and exposed myself. The first time is always hard... The same procedure, I felt him taking my breasts in his hands and kneading them like two pieces of dough, up and down, to and fro, in circles, like a sort of wake-up routine. I asked the third doctor to unhook my bra. It was all routine by the fourth one. Seven doctors in total. Long story short, I lost all my inhibitions when having my breasts felt up. With my husband watching. Humor will always save us.

I was never afraid, not before the biopsy, when we didn't know exactly what the lump was, and not after. I felt fine, normal.

I wasn't surprised, it was like I've always known
I'll have this encounter. Was it on an unconscious or conscious level? It's interesting when this seed

chose to activate: in the midst of love.

It was forged in chaos and pain

a decade before, the doctors said -

as if it truly mattered "when," and "where," and "why", -

and now, in happier times, it chose to blow up.

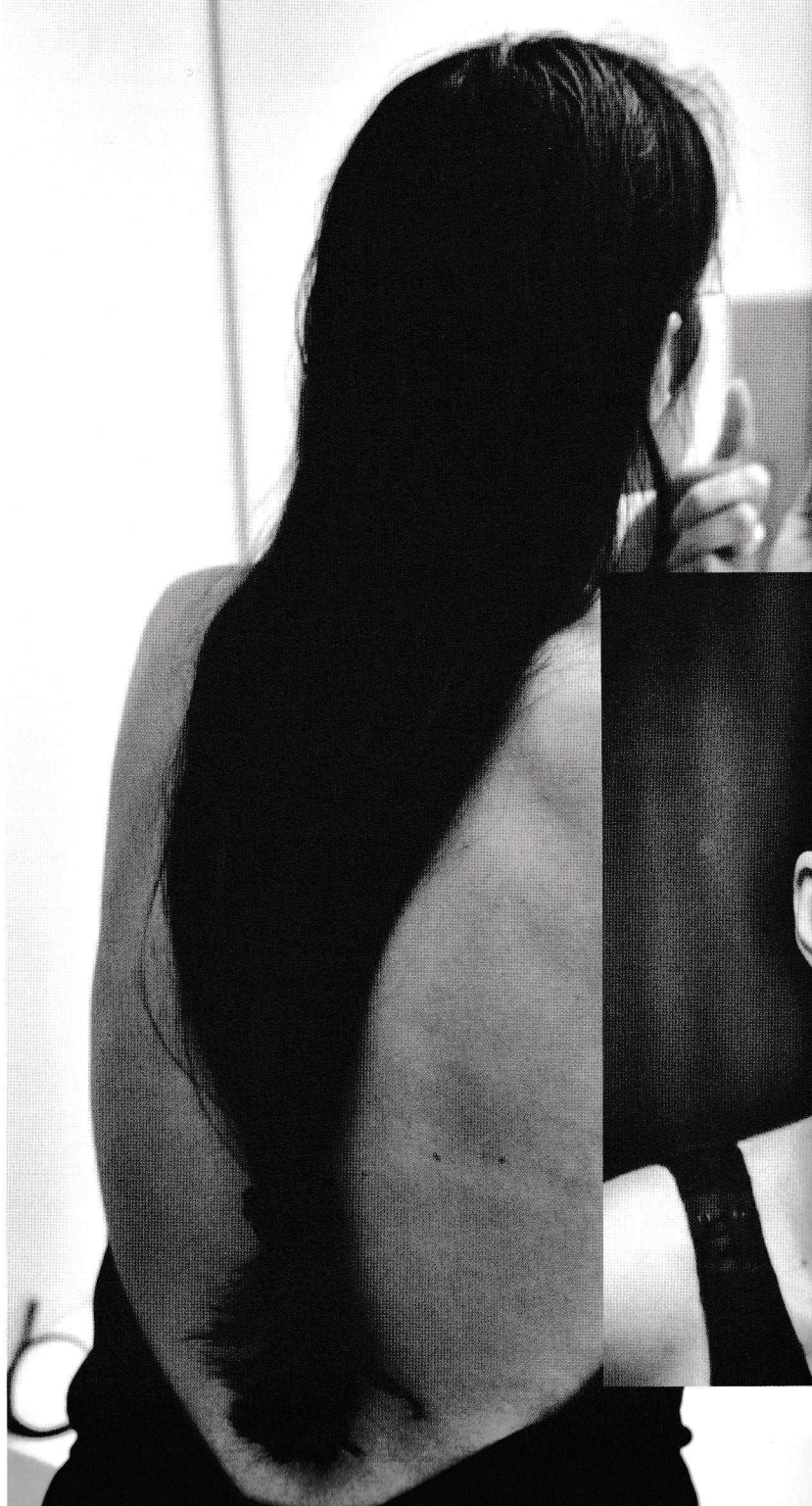
That teaches you: life is like a minefield. Cancer is the mine. It just lies there for a while and, when you least expect it, it just goes boom.

Am avut premoniția. Am știut că se va
întâmpla. Era doar o chestiune de
timp. **Tic-tac, tic-tac.**

Era 6 dimineața, m-am dus să mă spăl pe față, m-am uitat în oglindă și m-am întors brusc, crezând că în baie suntem două. Nu fumasem nimic. Și nici nu băusem. Ce păcat! Era doar efectul unei nopți albe halucinante, un delir emoțional petrecut în spasme, lacrimi și „de ce-uri“ existențiale. O noapte dintre zecile de nopți ale acelei etape din viața mea în care singurul duș care putea să-mi spele sufle-

mul de absurd era câte o porție zdravănă de plâns. **Tic-tac,**

tic-tac. Chipul acela rupt în bucăți m-a anunțat că o să plătesc într-o zi. Reacție-contrareacție, cauză-efect. Mă uitam la fața desfigurată din oglindă. Am văzut ca un flash scris pe ea: „Dacă vei continua, o să faci cancer. Suferința asta n-are ce să-ți ofere în schimb“.

I had a premonition. I knew it was going to happen. It was just a matter of time. **Tick-tock, tick-tock.** It was six in the morning when I went to the bathroom to wash my face. I looked in the mirror, and then I suddenly turned around – I felt there was another woman in the bathroom with me. I wasn't high. I wasn't drunk either. Such a shame! It was just a side effect of spending a sleepless, delirious night, in the midst of emotional, convulsive chaos, in my tear-filled, "why"-ridden existential crisis. Just one night of many, at a time when I felt like I could only wash away the absurdity of existence by giving myself a good cry.

Tick-tock, tick-tock. That broken face let me know I would one day pay for it. Reaction and counter-reaction, cause and effect. I was watching that disfigured face in the mirror.

On it, in a burst of light, it was written: "If you keep this up, you'll get cancer. All this suffering can only lead to that."

Tic-tac, tic-tac. Eram pe sârmă, la înălțime, fără plasă de protecție și mă jucam cu focul. Am luat telefonul și

mi-am făcut un selfie. **Care dintre noi sunt**

eu? Tic-tac, tic-tac. Mi-am șters lacrimile cu degetele și apoi le-am băgat în gură. Câtă risipă de sare. Încă eram vie. Cel ce nu mai poate plânge, nu mai poate nici simți. Tic-tac, tic-tac. Nu ne înălțăm sufletele fără să le eliberăm. Ce făceam greșit? Croșetam un corset de oțel în care făceam de planton pentru minciună. Și ce era așa de revoltător pentru uni-vers? Favorizam o ecuație nepermisă, imposibilă: alăptam nefires-

cul. Și? Și alții au făcut-o! **Și?** Și... au plătit. Fâs. Fâs? S-o văd și pe asta. În minte cineva îmi șoptea întruna: „Când te joci de-a Dumnezeu, n-ai cum să ieși fără să te achiți. Ușa spre lad e cu sens unic. Dacă o deschizi, îți lași sufletul să intre... și, inevitabil,

Tick-tock, tick-tock. I was up in the air, walking on a wire with no safety net and playing with fire. I took a selfie on my phone. **Which one am I? Tick-tock,**

tick-tock. I wiped away my tears and stuck my fingers in my mouth. All this wasted salt. I was still alive. If you can't cry anymore, you can't feel anything anymore. **Tick-tock,**

tick-tock. You can't elevate your soul without setting it free. What was I doing wrong? I was knitting a steel girdle to wear while standing guard for lies. And what was so revolting about it in the grand scheme of things? I was favoring a forbidden, impossible equation: I was nursing the unnatural. So what?

Others had done it before! **So what?** So... they paid for it. Big deal. Big deal? Show me what you've got! A voice in my

vine secunda în care te prăjești.” **Tic-tac, tic-tac.**
Prea târziu pentru șoapte. Urlam atât de tare, că le zbârleam îngerilor răbdarea. Știam că sunt pe arătură, dar era alegerea mea și nu eram pregătită să schimb nimic. Aveam bătăături pe suflet, dar mergeam înainte. Mă credeam Dumnezeu și eram convinsă că

pot duce orice. **Tic-tac, tic-tac.**

Și... pe nesimțite...

mind kept whispering, “When you’re playing God, you can’t get off scot-free. There’s a one way door to Hell. If you open it, you let your soul in... and then there comes a time when you get

burned.” **Tick-tock, tick-tock.** It was too late for whispers. I was shouting so loudly, the angels had had it with me. I knew I was way off, but it was my choice and I wasn’t ready to change. I kept on, calloused soul and all. I believed myself to

be God, I thought I could handle anything. **Tick-tock,**

tick-tock.

And... all of a sudden...